

?No és això, companys?

El concert de Lluís Llach per donar un impuls al Procés Constituent del passat dia 18 de desembre -jo en vaig veure la retransmissió en diferit per TV3- em va sorprendre per diversos motius: 1. La mitjana d'edat del públic, quasi geriàtrica, comprensible pel seguiment de l'artista, però no pas per l'objectiu del concert -si la independència l'han de fer els assistents a l'acte, ja cal que ens hi afanyem! 2. Algunes cançons encara ara em van provocar un nus a la gola. Potser perquè feia temps que no les escoltava. Potser perquè al Llach sembla que no li passi el temps. Una gran força sobre l'escenari, una veu encara potent, unes cançons que ens van marcar la joventut, els anhels que s'han complert i molts que no s'han aconseguit. 3. I el final *oficial* del concert, amb una cançó de fa molts anys, escrita arran de la frustració per la Transició.

Curiós acabar amb aquesta cançó. Però més curiós encara adonar-nos com n'és d'actual. Si van veure el concert -no es veien entre el públic-, no sé què devien pensar aquells polítics que valoraven com a rendició, el dia 10 d'octubre de 2017, la convocatòria de noves eleccions, però que ara fan servir tota mena d'eufemismes per evitar qualsevol contradicció amb l'Estat. No sé què pensa aquell que acusava el president de vendre's per 155 monedes de plata i ara malbarata el poder d'influir en el pressupost estatal per un plat de mongetes, amb botifarra inclosa. No sé què pensa el Maragall-titella a l'Ajuntament de Barcelona quan li fan canviar el sentit de vot davant el pressupost de la Colau. Què pensen centenars de milers de catalans que van fer un pas endavant, aquell memorable 1 d'octubre i que ara veuen no només que no hi havia les promeses *estructures d'estat* -per cert, alguna en mans de l'actual president-, sinó tampoc prou resiliència per aguantar l'empenta autoritària d'un estat que va actuar d'una manera previsible. Me'ls imagino arrepapats al sofà, mirant el concert per TV3 -el dia dels sants innocents-, amb la intenció de veure què diu aquest.... -el qualificatiu que li posi cadascú. Quan comença a sonar *No era això...* s'aixequen incòmodes del sofà, apaguen la tele i es diuen: no sé què hi faig aquí, si a mi ja no m'agrada el Llach. I es queden tan panxos...

Il·lustració: Erques Torres.